

Sygn. akt XI W 7527/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Monika Makowska

Protokolant: Karolina Szczęsna

Oskarżyciel publiczny: K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 października 2015 roku w W.

sprawy **V. K. z domu P.**

córki J. i J. z domu P.

urodzonej (...)

obwinionej o to, że:

w dniu 19 grudnia 2013 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 29.11.2013 r. o godzinie 08:16 na ul. (...) przy ul. (...) w W.

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

orzeka

I. obwinioną **V. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje ją, zaś na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

XI W 7527/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 listopada 2013r. o godz. 08:16 na ul. (...)/ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki R. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca wjechał na skrzyżowanie, za linię „warunkowego zatrzymania” przy nadawanym przez sygnalizator S-1 sygnale czerwonym, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw. Właścicielem w/w pojazdu jest V. K. zam. ul. (...) (...)-(...) K.. Do właściciela pojazdu wysłano wezwanie celem wskazania komu powierzył do kierowania lub używania pojazd w czasie popełnienia wskazanego wykroczenia, które zostało odebrane przez niego dnia 12 grudnia 2013r. V. K. nie odpowiedziała na wskazane wezwanie. Następnie w dniu 12 marca 2014 roku Straż Miejska wysłała drugie

wezwanie. Z uwagi na powyższe w dniu 21 marca 2014 roku V. K. stawiała się w siedzibie Straży Miejskiej i odmówiła przyjęcia mandatu za popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionej (k. 74), notatek urzędowych (k. 1-3, 7, 10, 11), wezwań (k.4,8), pisma Straży Miejskiej (k. 9), zwrotnego potwierdzenia odbioru wezwania (k.5). KRK (k. 55), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 54), zdjęcia nagranego na płycie CD (k.57).

Obwiniona w toku postępowania sądowego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że nie prowadziła tego pojazdu w dniu zdarzenia, jednakże nie była w stanie ustalić kto jechał jej samochodem – syn, córka czy mąż. W celu wyjaśnienia powyższych wątpliwości udała się do siedziby Straży Miejskiej, jednakże na zdjęciu nie było widać czy pojazdem kierował mężczyzna czy kobieta. Dodała, że kluczyki do samochodu leżą w jej domu na komodzie i każdy może swobodnie z nich korzystać.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w części, w której potwierdziła ona fakt otrzymania wezwań, jak również w zakresie w jakim nie negowała ona faktu, iż jest właścicielem pojazdu marki R. o nr rej. (...). Są one potwierdzone innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, tj. ujawnionymi w toku przewodu sądowego dokumentami w postaci: wezwania (k. 4,6), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k.5) oraz informacji z bazy CEPiK (k.10) i bazy CEL (k. 11).

Sąd odmówił natomiast waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej w zakresie w jakim twierdzi, iż nie jest w stanie wskazać, komu powierzyła pojazd do kierowania w dniu 29 listopada 2013 roku, uznając je za przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Linia obrony obwinionej sprowadza się bowiem do twierdzenia, iż z uwagi na to, że pozostali członkowie rodziny korzystali z pojazdu, nie jest w stanie wskazać kto w dniu 29 listopada 2013 roku, kierując pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...), popełnił wykroczenie. W ocenie Sądu obwiniona pomimo wezwania, nie wykonała ciężącego na niej obowiązku wskazania na żądanie organu, osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Nie była w jakikolwiek sposób z obowiązku tego zwolniona. Obwiniona jako właściciel tego pojazdu powinna była kontrolować i nadzorować, komu powierza użytkowanie samochodu w określonym czasie, czego jako osoba dorosła był świadoma.

Sąd jako podstawę dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych oparł się na materiale dowodowym w postaci: częściowych wyjaśnień obwinionej (k. 74), notatek urzędowych (k. 1-3, 7, 10, 11), wezwań (k.4,8), pisma Straży Miejskiej (k. 9), zwrotnego potwierdzenia odbioru wezwania (k.5). KRK (k. 55), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 54) oraz zdjęcia nagranego na płycie CD (k.57). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Dokonując subsumcji tak ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące przepisy sprawa, Sąd doszedł do przekonania, iż swoim zachowaniem obwiniona V. K. wyczerpała znamiona wykroczenia spenalizowanego w art. 96 § 3 kw.

Zgodnie z treścią art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012 poz. 1137), zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym na obwinionym jako współwłaścicielu pojazdu ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie

się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Jednocześnie wskazać należy, iż stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

W niniejszej sprawie obwiniona nie wykazała jednak aby spełnione zostały powyższe przesłanki, wyłączające odpowiedzialność. Wskazać bowiem należy, iż czym innym jest użycie pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia, niż ewentualne użycie tego pojazdu przez członka rodziny bez poinformowania właściciela. Zatem fakt, iż członkowie rodziny obwinionej swobodnie korzystają z przedmiotowego pojazdu, bez ustalania tego za każdym razem z obwinioną, nie zwalnia jej od ponoszenia odpowiedzialności. Wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie wezwanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionej w stosunkowo krótkim czasie od daty zdarzenia, co umożliwiło ustalenie przez nią, kto w tym dniu użytkował samochód. W przypadku jednakże braku możliwości zapamiętania tych danych, obwiniona mogła np. prowadzić w tym celu stosowny rejestr lub powierzyć jego prowadzenie oznaczonej osobie, tak aby zgodnie z ustawą efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Ponadto zdaniem Sądu obwiniona powinna wykonać swój obowiązek bez względu na możliwość zapoznania się ze zdjęciem z urzędnika samoczynnie rejestrującego wykroczenia drogowe i rozpoznania osoby tam się znajdującej jako kierowca.

Zatem w ocenie Sądu obwiniona pomimo wezwania, nie wykonała ciężącego na niej obowiązku wskazania osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie, czym wypełniła znamiona czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Obwiniona jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jej poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jej wina nie budzi żadnych wątpliwości.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi.

W ocenie Sądu obwiniona jako właściciel pojazdu, podając iż nie jest w stanie określić kto kierował samochodem a jednocześnie nie zabezpieczając sobie danych na temat tego komu powierzyła pojazd, biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, i przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godziła się na to. Obwiniona otrzymując prawo jazdy i uczestnicząc w ruchu drogowym miała bowiem obowiązek wszechstronnej znajomości Prawa o ruchu drogowym, a za zaniedbania w tym względzie musi ponosić konsekwencje prawne. Zatem z faktu bycia właścicielem samochodu wynika obowiązek zabezpieczenia pojazdu i ewentualnego udostępnienia innym osobom w stopniu kontrolowanym. W przedmiotowej sprawie zapytanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionej w bardzo krótkim czasie od daty zdarzenia, co umożliwiło ustalenie przez nią, kto w tym dniu użytkował samochód. Obwiniona jako właściciel pojazdu powinna kontrolować i nadzorować, komu powierza użytkowanie samochodu w określonym czasie, czego jako osoba dorosła winna być świadoma. Uwzględniając powyższe zdaniem Sądu obwiniona popełniła zarzucany jej czyn umyślnie z zamiarem ewentualnym.

Wymierzając obwinionej karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 200 złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Sąd wziął także pod uwagę wartość naruszonego dobra w postaci porządku w komunikacji. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej Sąd zważył, że V. K. popełniła wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku z ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wymierzając obwinionej karę Sąd miał na uwadze, że tego typu wykroczenia, jakie popełniła

obwiniona, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzane za takie wykroczenia powinny uświadamiać konieczność wywiązywania się z obowiązku z art. 78 ust. 4 p.r.d. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił fakt, iż obwiniona nie była do tej pory karana za wykroczenia dotyczące naruszenia przepisów prawa o ruchu drogowym (k.54) i przestępstwa podobne (k.55). Wymierzając obwinionej karę Sąd uwzględnił również warunki materialne i finansowe obwinionej, która jest emerytką (k.71-72) i utrzymuje się z dwóch emerytur polskiej w wysokości 650 zł i litewskiej w wysokości 50 euro.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydzieści) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).